

μος 1, ἀργητός Α1β, ἄργιρος, ἀργοκίνητος, ἀργοπερπάτητος, ἀργοπόρευτος, ἀργοπορινός, ἀργοποριστής, ἀργοπόρος, ἀργός Α2, ἀργοσάλευτος, ἀργόσης, ἀργοστόλιστος 2, ἀργόσυρτος, ἀργοχέρης, ὀκνογάιδουρο, ὀκνός.

γοργοπόδης ἐπιθ. Δ. Σάρρ., Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. στ. 32 - 33.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. πόδι.

Γοργοπόδαρος, τὸ ὅπ. βλ.: Ποίημ.

Ἔτσι τὸν λέν,

γιατ' εἶναι γοργοπόδης σὰ νὰ ἔχε φτερά.

Συνών. βλ. εἰς λ. γοργόποδαρος.

γοργοπορῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐξ ἁμαρτ. ἐπιθ. γοργόπορος, σχηματισθὲν κατ' ἐδρασιν τοῦ πεζοπόρος.

Πορεύομαι γοργά, ἐν σπουδῇ.

γοργογόνρ λέξ. ὀνοματοπ. Θράκ.

Ἐκ τοῦ φθόγγου γόρ-γόνρ.

Ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ πτηνοῦ γοργονάκι, τὸ ὅπ. βλ.: Γοργογόνρ τὸ γοργονάκι.

γοργορεύω ἁμαρτ. Μετοχ. γοργουρεμένος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός.

Ὁ ἐπειγόμενος, ὁ βιαστικός: Ἄσμ.

Σηκώνεται κ' ἡ μάνα του, γοργοῦ, γοργουρεμένη, καὶ βρίσκει τὴν πιστόλα του ἔς τὸ γαῖμα βουτηγμένη. Σηκώνεται κι ἀφέντης του, γοργοῦ, γοργουρεμένος, καὶ βρίσκει τὸ Μπραῆμ-Πασᾶ ἔς τὸ γαῖμα βουτηγμένο.

γοργορίζω Χίος — Λεξ. Βλαστ. 336.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός κατὰ τὰ ρ. εἰς -ίζω.

Κάμνω τινὰ νὰ βαδίσῃ μὲ γοργὸν βῆμα, νὰ τρέξῃ ἐνθ' ἄν.: Ἐγοργορίσαμεν τὰ ζῶα Χίος.

γοργόρραφτος ἐπιθ. ἐνιαχ. γοργόρραφτους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργόρραφτω.

Ὁ ραφθεὶς ταχέως.

γοργορράφτω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. ράφτω, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ράβω.

Ράπτω ταχέως.

γοργορρέματος ἐπιθ. Χ. Χρηστοβασ., Οἱ δύο Κωνστ., 111 Π. Ζερβ., Τραγούδ. Μύλ., 4 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. ρέμα.

Ὁ ἔχων ταχὺ ρεῦμα ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τὸ αἷμα...

πῶς τρεχε τὸν κατήφορο καὶ γέγονταν ποτάμια,

ποτάμια γοργορρέματα κι ἀφροστεφανωμένα

Χ. Χρηστοβασ., ἐνθ' ἄν.

Μέσ' ἔς τ' αὐλάκια τὸ νερὸ | γοργορρέματο κυλάει

Π. Ζερβ., ἐνθ' ἄν.

γοργός ἐπιθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) γοργός σύννηθ. βορ. ἰδιωμ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Γορτυν. Δίβρ. Λάστ. κ.ά.) γοργὸ Τσακων. (Μέλαν.) ὀρ-

γός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βοργός Μακεδ. (Πάγγ.) βοργός Μακεδ. (Βογατσ. Βόιον Καστορ.) ἀβοργός Θράκ. (Κομοτ.) ἔργος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. γοργός. Ὁ τύπ. γοργός καὶ Βυζαντ. Βλ. Σπαν. στ. 579 - 580 (ἐκδ. Wagner, σ. 23) «βλέπε πτωχὸν καὶ πένητα μὴν τὸν περιφρονήσης, | ὅτι ὁ χρόνος ὡς τροχὸς γοργός ὑπογυρίζει».

Α) Ἐπιθετ. 1) Τραχύς, γρήγορος, εὐκίνητος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.): Γοργός ἀνθρωπος, γοργὸ παιδί, — κορίτσι. Εἶναι γοργός ἔς τὴ δουλειά του σύννηθ. Βοργός ἔς τὸ περπάτημα Μακεδ. (Καστορ.) Ἄλουν-γουν βοργὸ Μακεδ. (Βογατσ.) Μὲ δώδεκα γοργότατα καράβια Δ. Σάρρ., Εὐριπ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. 292. || Φρ. Γοργός θάνατος νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρά) Ἦπ. (Δρόβιαν.) || Γνωμ.

Βαθεῖα βροντή, | γοργὸ νερὸ

(ὅτι μετὰ ἀπὸ ὑπόκωφον βροντὴν ἀναμένεται συνήθως σύντομος βροχή) Ζάκ.

Τὸ ὁμορφο καὶ τὸ γοργὸ | ποτὲ δὲν πᾶν μαζὶ τὰ δύο (ἡ καλὴ ἐργασία δὲν πρέπει νὰ γίνεται βεβιασμένως) Πελοπν. (Μάν.) || Ἄσμ.

Χελιδονάκι μου ὀργό, | βασανισμένο πού 'μαι 'γώ, ὀργὸ σὲ πέθω κι ἄωμε, | ὀργὸ νὰ 'ρθῇς καὶ χάνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Στέλνον τό 'να, στέλνον τ' ἄλλον, | τοῦ βοργὸ τοῦ χιλι-
δόρι,

νὰ μὴ φέρῃ τὴν πυρδίκη, | τὴν πυρδίκη π' ἀγαποῦσα Μακεδ. (Βογατσ.)

Ὦρα καλὴ σ', ἀφέντη μου, γοργὸ τὸ κίνημά σου (κίνημα = ἐκκίνησις) Ἦπ.

Ὦς τρέχει τοῦ γοργὸ νερὸ ἔς τὴ γῆ, κι δὲν γροικεῖται, ἔτσι νὰ πάῃ τοῦ αἵμα του ὅπ' ἀγαπᾷ κι ἀρνεῖται Θράκ. (Αἶν.)

Χελιδόνι μου γοργό, | πού 'ρχεσ' ἀπ' τὴν ἔρημο, τί καλὰ μᾶς ἤφερες | — Τὴν ὑγεία καὶ τὴ χαρὰ Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποίημ.

Τόνε βλέπω! Τοῦ προβαίνουν | ἄλλα φάσματα γοργά, πού ἀκατάπανστα πληθαίνουν | σφόδρα καὶ εἶναι Ἑλλη-
νικά

Δ. Σολωμ., 75.

Κ' ἐκλείνα ἔς τὴν καρδιά μου μὴν ἀκτίνα, πού 'λαμπε κ' ἔσβηνε γοργὴ μπροστά μου ἀπὸ τὰ θεῖα κάλλη της ἐκεῖνα

Α. Προβελ., Ποιήμ., 5. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Προκόπ., 3,96,12 «ἐπινοεῖν δὲ ὅ,τι ἂν βούλοιο γοργός μάλιστα» καὶ Γλυκᾶ, Στίχ. 363 «τοῦτο τὸ ἀνάβα τὸ γοργὸν ἔχει καὶ ὁξὺν κατὰβαν» καὶ Σπανέα, ἐνθ' ἄν. Πβ. καὶ Ἡσύχ. εἰς λ. Συνών. ἀλαφροπάτης 2, ἀλαφροπόδαρος, ἀνάφτερος, ἀνεμοκυκλοπόδης, ἀνεμοσουρισμένος (βλ. εἰς λ. ἀνεμοσουριάζω), ἀνοιχτοπάτης, ἄξιος 4, γοργοπόδαρος, γοργοπόδης, γρήγορος, σαῖνι, σβέλτος, φτεροπόδαρος, φτεροπόδης, ἀντίθ. ἀγάλλιος, ἀναργος, ἀράθυμος 1, ἀργητός Α1β, ἄργιρος, ἀργοκίνητος, ἀργοπερπάτητος, ἀργοπόρευτος, ἀργοπορινός, ἀργοποριστής, ἀργόπορος, ἀργός Α2, ἀργοσάλευτος, ἀργόσης, ἀργοστόλιστος 2, ἀργόσυρτος, ὀκνογάιδουρο, ὀκνός. β) Μεταφ., εὐστροφος, ὁξὺς λόγ. σύννηθ.: Γοργὸν βλέμμα, - πνεῦμα Λεξ. Πρω. γ) Ἐπιρρηματ. κατὰ γενικ., ἐνωρὶς Πόντ. (Οἶν.) Ρόδ.: Φρ. Διὰ γοργοῦ (λίαν ταχέως, συντόμως) Οἶν. Καὶ κατ' αἰτίατ.,

πλησίον, ἐγγὺς Κρήτ.: Ἐξύγασέ με καὶ γοργὸ νὰ μὲ πιά-
σῃ. Γοργὸ νὰ πέσω. Γοργὸ 'τονε νὰ φύγῃ. 2) Πρόθυμος
πρὸς ἐργασίαν Μακεδ. Πελοπν. (Βούρβουρ.): Παροιμ.

Ἡ νύφη μας γοργή | τοῦ Σαββάτου τοῦ βραδὺ
(ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν, τῶν ἐπιδεικνύοντων προθυμίαν τὴν ἐσχά-
την ὥραν) Μακεδ. Συνών. ἄξιος, προκομμένος
(βλ. εἰς λ. προκόβω). 3) Ὀρμητικός, ραγδαῖος Σῦρ.
— Λεξ. Δημητρ.: Γοργὸ νερὸ (ραγδαία βροχή). 4) Αἰφνί-
διος, ἀπροσδόκητος Πελοπν.: Γοργὸς θάνατος.

Β) Ὡς οὖς. 1) Ἡ ταχύτης, μόνον εἰς τὸ γινωμ.

Τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει
(ἡ ταχεῖα διεξαγωγή μιᾶς ὑποθέσεως εἶναι ἐπωφελὴς)
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) 2) Τὸ θηλ., ἡ ζύμη τοῦ ἐ-
πταζύμου ἄρτου Ἰμβρ. Σαμοθρ.

γοργοσβήνω Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2, 181 Περάσμ.
καὶ Χαιρετ. 16,7.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σβήνω.

Ταχέως σβήνω, ἐνθ' ἄν.: Τ' ἁλώνια καὶ τὰ σύγνεφα καὶ
οἱ χῶρες, τῆς πλάσης τὰ μαγέματα ἀστραποδείχονται
καὶ γοργοσβήνουνε μέσα 'ς τοὺς λιγοστοὺς στίχους Κ. Πα-
λαμ., Γράμματ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Γιὰ γέλια ἡ μνήμη. Νὰ μᾶς λησμονοῦν
καλύτερα, παρὰ νὰ θυμοῦνται
σὰν τοῦ σπιριτοῦ γοργοσβησμένου τὸ ἀνάμμα
Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ Χαιρετ., ἐνθ' ἄν.

γοργόσβηστος ἐπίθ. Ι. Ζερβός, Τραγοῦδ. 70, 30 —
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοσβήνω.

Ὁ ταχέως σβεννύμενος, ἐξαφανιζόμενος ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Κ' εἶναι 'τος ὁ γοργόσβηστος ἄφροδ
ἐκεῖνο πού ζωὴ μεῖς τὸ θεωροῦμε.

γοργοσιμώνω Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σιμώνω.

Ταχέως πλησιάζω: Ἐδὰ πού γοργοσίμωσε, τότε γρόνισα
(= ἀνεγνώρισα). Συνών. γοργοφάνω 1, κοντο-
ζυγώνω, κοντοφέρω, κοντοφάνω.

γοργόσκαλα ἡ, ἀμάρτ. βουργόσκαλα Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σκάλα.

Ἡ κλίμαξ ἡ ταχέως ὀδηγοῦσά σου. Μόνον εἰς ἄσμ.:
'Ο ἄρχοντας μὲ τ'ν ἀρχόντ'σσα 'ς τὴ σκάλα κατιβαίν',
'σ τὴ σκάλα τὴ βουργόσκαλα βουργὸ τὸ σκαλοπάτι.

γοργοσκασμένος ἐπίθ. ἐνιαχ. γοργουσκασμένος Ἡπ.
(Τσαμαντ.)

Μετοχὴ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοργοσκάζω.

Μόνον εἰς ἀράν, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον εὐχεταί τις νὰ
ἀποθάνῃ ταχέως, νὰ σκάσῃ ἀμέσως.

γοργοσκίζω Α. Ἐφταλ., Μαζώχτρ., 25 Κ. Παρορ.,
Στὸ ἄλμπουρ., 103 Μ. Φιλήντ., Θρῦλ., 37.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σκίζω.

Σκίζω γοργὰ, ταχέως ἐνθ' ἄν.: Γοργόσκιζαν τὸν νοῦ
τοῦ ἀστραπεροῦ λογισμοῦ Α. Ἐφταλ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Σύνωρα βάρκα κάτασπρη σὰ γλάρος γοργοσκίζει
τὰ κυματάκια τ' ἀπαλὰ καὶ πάει κατὰ τὸν πύργο
Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν.

γοργοσκόρπισμα τό, Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 66.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σκόρπισμα.
Ταχύς διασκορπισμός: Καὶ μέσα 'ς τὸ ἄφωτο γοργοσκόρ-
πισμα τοῦ χιονιᾶ ξεχώριζαν τ' ἀνάρθημα σπίτια.

γοργοσπαράζω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 39.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σπαράζω.

Ἐντόνως σπαράζω: Ποίημ.

Τὸ χάλασμα σὰν κάστρο τὸ ξαναστυλῶνει
βροντᾶν τὰ καριοφίλια, ἀντιλαλοῦν οἱ νίκες
καὶ γύρω ἡ λιμνοθάλασσα γοργοσπαράζει
σὰν ὀλόμαντρο μάτι ἀπὸ θυμὸ ἀναμμένο.

γοργοσπάσιμο τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σπάσιμο.

Τὸ βραχὺ καὶ συχνὸν σπάσιμο, ἡ διακύμανσις τῆς
φωνῆς: Καὶ τραγουδῆσαν οἱ τραγουδιστάδες μὲ τὰ σπασί-
ματα τῆς φωνῆς τους, τὰ γοργοσπασίματα.

γοργόσπορος ὁ, Ἡπ. (Πωγών.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σπόρος.

Σπόρος παράγων πρώιμα σιτηρά.

γοργοσπυδιὰ ἡ, ἐνιαχ. γοργουσπυδιὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.
κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σπυδιὰ.

Ταχύτης, σπυδιὰ δι' ἐργασίαν ἐνθ' ἄν.: Τώρα τ'ν ἐπιασι
ἡ γοργουσπυδιὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γοργοσπυδιάζομαι ἐνιαχ. γοργουσπυδιάζομαι
Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοργοσπυδιὰ.

Σπεύδω ἐνθ' ἄν.: Τί γοργουσπυδιάζις; Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γοργοσπρώχνω Κ. Παλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.², 27.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σπρώχνω.

Ἡθῶ, σπρώχνω ταχέως: Ποίημ.

Καὶ δὲν ἦταν οὔτε στρατοκόποι
σταυροφόροι καρβαλιέροι,
πού γοργόσπρωξε ὡς ἐκεῖ
κάπεο ξαφνισμένο ἀγέρι.

γοργοστάζω Κ. Παλαμ. Ἀσάλ. ζωή², 4.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. στάζω.

Ἀδιακόπως στάζω: Ποίημ.

Μενεξεδένιο αἶμα γοργοστάζ' ἡ Ἀθήνα,
κάθε πού τὴ χτυπᾶν τοῦ δειλινοῦ τὰ βέλη.

γοργοστιφανωμένος ἐπίθ. ἐνιαχ. γοργουστιφανου-
μένους Α. Μακεδ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοργοστιφανώνω.

Ὁ προσφάτως νυμφευθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μόν' εἶναι νηὶ ἀντρόγυνου γοργουστιφανομένου
Α. Μακεδ.

γοργοστρέφω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. στρέφω.

Στρέφω ταχέως.

